

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти шк. год. 2014/15. бр. 2.

Садржај:

03

Људи говоре

04

Такси

05

Нова година

06

Интервју

07

Пријатељу...

08

Бруцошијада

10

150 г. пресељења Матице српске

11

Ревија Биљане Типсаревић

12

Испричаћу ти тајну

13

Мирис кафе

15

Мрачна шума

16

Била једном два црва...

„Гимназијалац“ лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти, школска година 2014/2015. број 2.;

Уредник: Александра Живановић

Редакција: Теодора Гулић, Ања Ђукић, Нађа Живковић, Милана Мотика, Димитрије Бугарчић, Анастасија Топаловић, Ивана Марић, Невена Богичевић, Ана Цветковић, Анђела Теслић, Василије Мићић, Стојан Матић, Дуња Живанов, Бојана Мишулић, Димитрије Николић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Вања Прстојевић, Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластивић, директор

Реч уреднице

Драги моји Сошиговци, добродошли у друго полу-годиште! Нажалост све што је лепо кратко траје, па тако и овај наш зимски распуст, али се надам да сте се одморили и лепо провели божићне и новогодишње празнике. Редакција „Гимназијалца“ се такође придружује честиткама за нову 2015. годину и жели вам да будете вреднији, паметнији, марљивији, уреднији, да имате мање уписа, да вас не узвучу из географије и хемије кад нисте

спремни, да увек будете први у реду за ручак, да звони кад ви треба да одговарате, ...

Признаћете да је срећа у малим стварима.

Јуче када сам ушла у трпезарију и осетила мирис цигарице, знала сам да се зимски распуст званично завршио. Желела бих да овим путем изразим искрено дивљење према онима коју су поред мамине празничне кухиње остали на истој килажи, или изубили пар килограма. Не желим да настављам ову тему, јер почињем да имам неописиву жељу да у ове касне сате узмем нешто слатко, и тиме угрозим закопчавање моје хаљине за пантљике. (За све дежурне професоре који ово читају: наравно да нису у питању касни сати, то се само тако каже.)

Као што каже стара добра изрека: Што се није забележило, није си ни десило! А ми то никако не желимо. Зато без бриге, ту је редакција Гимназијалца да вас подсети шта смо то све занимљиво радили у прошлом полугодишту. Драги прваци, ако сте помислили да више нисте у центру пажње, не брините ништа, ту су и слике и текстови о Бруцошијади. Замислите колико ће вам бити тек занимљиво да прочитате тај текст за неких 3 године када будете матуранти, и када се будете присећали како је све почело. Зато ове новине првенствено и постоје, јер са њима чувате драге успомене, а то је оно што је увек на цени. Зато искористите ове дане док се градиво још није нагомилало, да прочитате Гимназијалац. Верујем да ће свако наћи нешто за своју душу.

За крај драги Сошиговци, желим вам пуно среће у другом полугодишту, и запамтите нова година сама по себи представља само број, али је ту као подсетник да ствари ипак могу да буду другачије...

Људи њоворе

Приђи. Полако. Топлије. Тише.

Или:

Иди! Брже! Хладније! Гласније!

Не, не, не, остани, не померај се, слушај.

Слушај. Људи говоре...

„Долазим данас!”

„Ма, не лупај вратима!”

„Па, не знам, што да не?”

...Слушај...

*Много је лепа! Заносна, одважна,
префињена...*

*... Будимпешта. Раскош широких
и бескрајних улица, љубави...*

*„Ма лажеш! Сваку твоју ману знам
напамет!”*

*„Ти међутим сјаш, а сад кроз сан мој
тавни, кроз безброј...”*

– Не, не, не, усредреди се!

*„Ма не чујем те ништа! Слаб ти је
интернет.”*

Раскош широких и бескрајних улица и...

„Немој да се љутиш, знаш да те волим.”

... Улица и љубави.

„Јел печемо палачинке?”

„Да, да ево одмах!”

... Или мрачних, забачених, пустих...

„Па опет те не чујем!”

... пустих улица.

*„Зашто плачеш?”, погледала је уплаканих
очију, али са пуно љубави.*

*„Не плачем!”, осмехнула се док се свет
рушио над њом, а она се уздизала над њим.*

„Хајде, готова је кафа!”

„Мени са кремом и плазмом, молим те.”

*... Осмехнула се као да се ништа није
десило, док је њено срце из груди хтело
да искочи. Слушај. Слушај како удара,
како куца... Слушај, храбрије и тише.*

Тише. Слушај.

Људи говоре.

ТАХИ

Ово је најсабласнија од свих сабласних ноћи у овом граду у ком су вести постале црна хроника. Иако би људи требало да се неизмерно плаше и терају од себе таму исмрт, ове вечери они је славе. Пуштају своје демоне, крвопије и авети да шетају слободно улицама, крвавих руку, очију и уста, са сатарама у рукама, глистама у ушима и пауцима у коси. Ту негде на углу, из групице гробова и костура излете пред фарове један зомби. Зомби је млатио својим деловима који су трунули и распадали се, покушавајући да ухвати такси.

– Таксиииии! – викао је Зомби, а око му испаде. Сагну се да га дохвати и умало да га убије ауто који се зауставио тик испред ока у прашини. – Па убићеш ме бре човече! Хаха! Иронија, омиљена ми је!- узвикну Зомби улазећи на задња врата.

– Опаа! Па ми то овде имамо смртника, а? Хахаха!

Зар се твоја врста не плаши зомбија? Ми трунемо и смрадом убијамо вас живе несрећнике.

Таксиста је ћутао.

– Спрдам се царе. Вози на главни трг, тамо је журка. – рече Зомби и такси крену.

Зомби је био невероватно брбљив, напоран и радознао за неког ко је мртав, па му је мртва тишина током вожње уливала страх у кости. На послетку он поче:

– Хеј! Није ти фрка да возиш ноћас, а?- смејао се док је причао као да је то нешто најдуховитије што је икад рекао –Сви ти мртвачи, лешеве и уклете младе на улицама! Били смо малопре у неком клубу где је био фазон уклету мађионичар који сече женске на пола, али уклет је кобајаги јер их стварно пресече и онда шикља крв на све стране, а оне вриште да ти се крт следи... – није заклапао причајући као да га слуша на стотине људи и као да га неко пита.

Таксиста је упорно ћутао.

– Ууу, ове вештице уопште нису лоше. Гледај само те дугачке нокте и тамне кармине...

–То су проститутке. Ту су сваке вечери. – одједном рече таксиста.

Зомби се смејао. – Леле! А ја реко, ал су сашиле са костимима! Царице!

Опет завлада мук.

– А је ли, шта је оно баш топ језиво што си видео вечерас?

Таксиста је ћутао.

Зомби помисли да га вози мртав човек и то му би невероватно смешно. – Хеј ти! Си жив, човече? Ај ћаскамо мало, то је ин у подземљу, веруј ми!

Таксиста је већ било доста глупих фора и досадног зомбија, али је ћутао. Зомби је настављао да прича и није престајао. Таксиста би доста.

Зауставио је кола и окренуо се ка смрдљивку на задњем седишту.

– Сваке вечери последњих петнаест година ја возим подземљем. Сваке вечери плашим се за свој живот међу мртвацима. Јер овим градом кад нестане дана ходају мртви. Возио сам живе лешеве-наркомане, вештице-проститутке, вампире-секташе и авети-бескућнике. Најчешће ми нису плаћели јер сам многе од њих

одвезао право у смрт. Најпре у болнице одакле би их пребацивали у ковчеге. Ово би од свих ноћи у овом проклетом граду вероватно била моја омиљена, она најживља и најсрећнија да пре месец дана, са оног ћошка који смо малопре прошли није нестала један девојка. Врло крхка, нова девојка која ни по чему није припадала овој тами. Имала је 22 године и прелеп осмех. Не можеш да замислиш какав анђео је прљао цело своје биће на том ћошку тамо. А таквих ћошкова је на овом свету превише. Не би могли да се изброје ни када би неко хтео. Свеједно, јуче када су је нашли у шуми након месец дана, изгледала је као ти. Њена кожа је била зелена и смрдела је да је само од смрада њено тело могло да се распадне. Али за њу нико неће питати, нити ће је се сећати. Јер за месец дана ће и један таксиста који је познавао заборавити на њу пред још језивијим стварима које годинама гледа и на које полако огуглава. Јер мртви се брзо заборављају, а поготово они који су умрли још пре смрти. А демони су живљи од свих нас живих и они никада неће умрети.

Зомби је излетео из таксија главом без обзира док му је око на конопцу испадало са костима.

ММ

Гдје ћеш за Нову годину?! Још увијек не знаш гдје ћеш за Нову годину? Ниси још одлучио/ла шта ћеш обући за најлућу ноћ? Ниси сигуран/на с ким ћеш је провести? А већ је 8. децембар.. Сјећате ли се само ранијих година када смо једва чекали да стигне више та Нова година? Сјећате ли се еуфорије која нас је обузимала при самој помисли на дочек, и добре атмосфере која нам бива загарантована друштвом око нас? Не. Данас нас оригиналност хаљине, и мјесто позадине новогодишње профилне слике више брине него духовно испуњење. Толико нас је захватила брзина живљења, да некад заборављамо и ускраћујемо сами себе неких посебних тренутака. Нова година означава крај поглавља од 365 страна и почетак једног сасвим новог. Дајте све од себе да ово предстојеће буде још богатије, још веселије и узбудљивије за читање. За постизање овог циља почните баш од Нове Године. Желите добар провод у наредној години? Позовите све своје пријатеље и неочекивано учините то вече незаборавним. Желите доста љубави у 2015.? Узмите себи драгу особу за руку и обрадујте је колачима кад казальке откуцају поноћ, одведите је у биоскоп или у Париз. Заиста није битно, јер ако будете знали искористити тај тренутак и обратите јој се уз неколико искрених ријечи, мјесто гдје ћете се тада налазити биће апсолутно неважно. Желите више среће? Обратите се првом пролазнику, честитајте му празник и пожелите исту ту срећу. Здравља? Склопите очи у поноћ и помислите на најдраже, нека вам срце изговара ријечи жеља. Сошиговци, ако желите више успеха од 1. јануара 2015. вратите се у Будимпешту, јер је ово после ваших домова једино мјесто које вас чека отворених врата. Убеђена сам да за срећу треба мало. И, ево одговора на моје питање... Није битно гдје ћу, битно је с ким ћу.

Ања Букић, 12.6

Ко те је инспирисао да напишеш роман?

Нико посебан. Нисам чак ни планирала да почнем да пишем. Инспирација ме је пронашла баш док сам седела на часовима природних наука. Нисам чак ни могла да држим отворене очи, без видног напора. Одједном сам пронашла начин да мало размрдам мождане вијуге. Нисам могла да издржим, а да не пренесем мисли да папир. Окренула сам последњу страну свеске и почела да пишем. Касније сам текст прекуцала на компјутеру. Звучао ми је солидно и схватила сам да уз мало рада могу да склопим читаву причу. Нисам имала намеру да било шта објављујем, док нисам написала око четрдесетак страна. Онда сам већ почела да верујем да ће, ако све буде добро ишло, мој рукопис постати књига.

Колико времена ти је требало да завршиш роман?

Почела сам да пишем у октобру 2011. године, а завршила последњег дана августа 2013. године. Трбало је времена да се коначно објави. Не бисте веровали колико је посла потребно кад завршите са писањем. Пошто ми је мама професор српског језика и књижевности, у слободно време је исправљала грешке које нисам приметила. Онда бих поново ишчитавала лекторисан текст и исправљала техничке грешке. Толико пута сам прочитала сопствени роман, да сам неке делове знала напамет.

Да ли на писање гледаш као на страст или као на посао?

За мене је немогуће пребродити дан без писања или бар размишљања о радњи и ликовима романа. Као творцу сасвим новог света у малом, постане вам занимљиво шта се у њему догађа. Мало замрсим конце и посматрам исход у својој глави. Сећам се колико сам

била срећна кад сам схватила да прича коначно глатко напредује. На почетку је било тешко, али и забавно. Мењала сам догађаје, прецртавала пасусе, бацала згужване папире и уживала у томе. Касније се труд исплатио. Писање је моја страст. Међутим, понекад га доживљавам и као узбудљив посао који захтева апсолутну посвећеност и стрпљење.

Засто си изабрала баш Лондон за главно место дешавања?

Град је огроман и пун изненађења. Посебно ми се свиђа фантастична комбинација старог и новог на сваком кораку – мистериозне покиселе улице Сохоа и натписи испред пабова у магли, сунчана преподнева у „Ситију”, начичкане радње у Камдену, застрашујуће гужве у метроу... Гомила контраста ме је навела да замислим људе урасле у град, раднике фабрика и аристократе. Ни рокери ми нису умакли. Лондон је једини град који је у потпуности испунио моја очекивања.

Да ли наслов има неку симболику?

Свакако. Црни чајеви означавају горчину патње и бојазни главне јунакиње. Осим тога, она стално пије некакав чај. Валерине навике скоро да постају синоним њене личности и расположења.

Ко су твоји узори?

Од новијих писаца Амели Нотомб, а од старијих Херман Хесе.

Да ли планираш да пишеш наставак?

Нисам планирала, али никад се не зна шта све може да ми падне на памет.

Црни чајеви Валери Блеквуд

(Одломак, Лија Стојковић)

На себи је имала топли црни капут и чизме, пресвучене крзном са унутрашње стране. Седела је на средини клупе у Хајд парку. Дувао је снажан ветар. Снег је изненада пао тог касног поподнева и подсетио је да је за три дана Божић. Затегнула је шал и гурнула помодреле руке у џепове. Осећала се као препорођена. Потпуно је изгубила утисак да је смртно болесна. Претпоставила је да ће јој се стање постепено погоршавати, а ово је дан који се отео сили природе. Већ је написала тестамент. Новац је оставила за децу без родитеља, а кућу и ресторан Бејну.

Било јој је хладно и двоумила се да ли да оде кући и попије црни чај. Знала је да не би поднела аветињску тишину дневне собе па је остала на клупи, упркос ветру. А онда је, попут чупавца из кутије, у мислима искочила трагична слика. Ужаснуто се присетила портрета старице из „Сивог дана“. Разлика између њих је била само у годинама и квалитету чизама. Обе су неприметно потрошиле животе, нашле су се у слепој и заборављеној улици. Како би променила крај својој причи? „Могу ли да седнем?“, замолио је бескућник. Није знала одакле се појавио. Била је толико расејана да га није ни приметила. Имао је похабану јакну од Тексаса и поцепане рукавице, без прстију. Носио је блатњаве патике чији ђонови су видели и боља времена. Климнула је главом и направила му место.

Одједном јој је непоновљива идеја запосела мисли.

Валери Блеквуд је, ипак, имала смисла за хумор.

Црни хумор...

Пријатељу, пружи ми своју руку

Пријатељу, помози ми у тешким данима...

Пријатељу, чувај ми леђа кад их свету окренем...

Пријатељу, пружи љубав и светлом обасјаном и тамом прекривеној страни моје душе.

Пријатељство смо од малена градили као замак, од најређег песка. Трудио сам се, веруј ми. Градио сам га свим срцем и рушио због тога јер су моје очи понекад заслепљене.

Када сам био у криву, помогао си ми да се вратим на праву стазу, а кад сам био у праву био си ми ветар у леђима.

Прва знања о овом, понекад хладном свету смо упијали и заједно их откривали, јер овај свет за мене самог би био злогрдан. Размењивали смо сваку мисао и као два тока реке која се састану правили нови. Дани су пролазили, месеци су текли, а године пролетеле, али секунде испуњене твојим присуством су за мене биле "мале вечности". Када би урушили куле наших двора, наше душе које су увек биле као једно бисмо раздвојили и послали негде, далеко, јер и превише близине некад уме да буде кобно.

Корачали смо истом стазом, једним кораком, истим срцем, али у животу постоји једна мрачна, непрегледна шума. Зову је одрастање. Кажу да се у њу улази или сам или се уопште ни не улази. Када из ње нађеш излаз, кажу, тада си већ зрео, паметнији и јачи него икад пре. Ипак, питам се, колика је жртва? Лутајућа душа, сама, у ранама и посекотинама, сатерана уз дрво мора бити довољно мудра да нађе излаз.

Зато, пријатељу, ако будеш мудрији од мене дођи до места на крају шуме где ћу завршити своју борбу. Било да изађем као прилика за коју би помислио да је никад пре за свог живота ниси угледао, или да се појавим исти – баш онакав каквог ме носиш у себи, једно те молим...

Пријатељу, пружи ми своју руку и не дозволи да је ишта отргне све док смо под једним небом.

Бруцошијада из угла организатора

„Драги наши пријатељи, поштовани Сошиговци, драга публика, добро вече и добро нам

дошли! Време је да Сошиг фарма коначно почне! Шта да вам кажемо о програму који тек почиње. Сигурни смо да ова фарма биће дужа него икада, биће учесника више него икада. Да, много се причало о томе ко ће у овој сезони бити учесник најгледанијег ријалити шоу програма. Од огромног броја пријављених, примљено је 65 најбољих и најхрабријих...”

Овим речима је 5. децембра у 18 часова у фискултурној сали Сошига почела још једна бруцошијада коју су ученици десетог разреда организовали као знак добродошлице новим деветацима. Тај догађај се у нашој школи одржава сваке године, и осмишљен је да би забавио ученике и професоре. Морам признати да организовање овог догађаја није било ни мало једноставно. Наиме, дуго смо већали о томе који ће нам бити мотив Бруцошијаде. Гледали смо разне рекламе, излоге, ријалити шоу програме. Двоумили смо се између мноштва занимљивих тема, али смо на крају изабрали ону која нам је свима мање више блиска, макар преко малих екрана. Одлучили смо да тема буде Сошиг Фарма. Када смо се договорили да ће нам тема бити Фарма имали смо пуно идеја како ћемо осмислити програм. Међутим, није лако то реализовати преко ноћи. Општа фрка око организације текста, про-

грама и игара, око куповине материјала за све те маштовито осмишљене игре, сакупљање новца за сво потребно озвучење и расвету. Све то је нас као генерацију ставило на велики тест. Да ли смо довољно сложни, сналажљиви и пре свега добри да све то организујемо и изведемо на најбољи могући начин? Сада, када се све завршило, са поносом могу рећи да јесмо. Успели смо да насмејемо публику веселим плесом деветака маскираних у пилиће и устајањем са земље наших бруцоша замотаних у фолију. Показали смо како су наши фармери бру-

цоши паметни тако што су одговарали на разна интересна питања и настављали стихове домаћих хитова. Атмосфера у сали је била још боља када су одабрани певачи из деветог разреда певали без обзира на околности које су их снашле. Такође, бруцоши су пред сваку игру могли да чују како смо их ми видели у ових неколико месеци. Пре првог задатка бруцоши су имали и заклетву којом су се обавезали да ће се понашати у складу са неписаним домским правилима. Сви бруцоши су активно учествовали у задацима и шалу на њихов рачун прихватили са осмехом, али оно што је најбитније то је била позитивна реакција публике. Није ни мало лако најсмејати толико људи, а ми смо успели да током целог програма задржимо осмех на лицима присутних. Публика је учествовала у програму, награђивла учеснике аплаузима и овацијама, а после тога нас организаторе обасипала похвалама. Срећни, по-

носни и задовољни успешно одржаном бруцошијадом ми као генерација смо били највеселији у наставку вечери. Осећај олакшања јер је све прошло како треба употпунила је школска журка која је уследила. На крају, желим да поновим оно чиме је Бруцошијада, Сошиг Фарма 2014 завршена: Драги моји бруцоши будите свесни да вам у наставку четворогодишњег сеоријала, вашег школовања овде неће увек све бити по вољи, али ту смо ми да вам помогнемо, да вас охрабримо и уведемо вас у свет Сошиговаца!

Анђела Теслић, 10.б

Из угла 9.

У Српској основној школи и гимназији „Никола Тесла“, већ дуги низ година постоји традиција, тачније, свечаност звана „Бруцошијада“. Ово дешавање приређују ђаци 10. разреда за наше бруцоше. За „добродошлицу“, десетаци имају права да се нашале са бруцошима и смишљају им такозване прозивке, облаче их, шминкају и задају им задатке. Ове године, тема свечаности је била ФАРМА.

Увели су нас у учионице предвиђене за шминкање, намазали нам лица темперама различитих боја и ставили мед на косу. Један по један смо излазили смејући се, мада су неки ученици и негодовали, јер мед на коси и није давао нарочито пријатан осећај. Радили смо све што нам је било речено – нисмо ни имали другу опцију. Пре програма смо отишли тако нашминкани на вечеру, мада већини ученика није ни било до јела – свима су мисли биле негде другде. Мање или више, углавном сви смо се плашили, највише прозивки, а после и свега осталог.

Скоро 18.00 сати. Постројили су нас у ред, и један по један смо улазили у салу за физичко и седали на своја места. Када је напакон почело и када су се светла упалила, у том тренутку свима нама су прошли жмарци кроз тело. Програм је почео, а с тим и читање свакаких прозивки, као и разни шаловити задаци који су протекли са пуно узвика из публике, смеха и уживања. Када је дошао крај, пао нам је камен са срца.

Иако није дуго трајало, ово је било једно занимљиво и лепо искуство, на којем ћемо нашим десетацима заувек остати захвални.

Бојана Мишулић 9.,б

150 година пресељења Матице српске

1826. година, Пешта – Већ годину дана постоји, данас познати Летопис Матице српске. Оно што му недостаје, јесте установа која ће на своја плећа преузети одговорност његовог издавања. И из те потребе настаје Матица српска.

1864. година, Пешта – Брод „Напредак“ испловљава из Пеште и креће пут Новог Сада. На њему се налази 61 сандук најдрагоценијих списа српске културе. Матица српска се сели.

2014. година, Нови Сад – Матица српска, данас, једна је од најважнијих књижевних, културних и научних институција у Србији.

2014. година, Пешта – Обележавање 150 година од пресељења Матице српске. За овај веома битан догађај, Срби из Мађарске, на челу са председницима самоуправа, Српског института, као и председник Матице српске, организовали су богат програм који је требало да прикаже оснивање, боравак и пресељење, као и чињеницу да су Матицу основали баш овде, у Пешти започињући и омогућавајући рад једне од данас најважнијих институција која делује на пољима језика, културе, науке и свега оног што чини један народ онаквим какав јесте. Програми су били подељени у два дана. Првог дана, 11. новембра, делегација Матице српске се састала са представницима најважнијих српских институција у Текелијануму. Касније тог дана, потписан је и Споразум о сарадњи Матице и Српског института у Српском културном клубу. Увече, за сам крај, на Франц Лист академији, Војвођански мешовити хор, одржао је једночасовни концерт у част Мокрањчеве стогодишњице. Следећег дана, у Цркви Светог Георгија, у Будимпешти, одржан је парастос оснивачима, добротворима и свима онима који су се несебично залагали за успех ове институције. Програм је настављен у Новој градској кући, у Будимпешти, где се одржала свечана академија. Овом приликом је отворена и изложба: Век и по пресељења Матице српске из Пеште у Нови Сад. Целокупни програм завршио се на Фаркашретском гробљу, где се налази заједнички споменик истакнутих Срба из Будима и Пеште.

Будућност – Оно што нама, млађим поколењима остаје, није само да чувамо Матицу као институцију, да је се сећамо и организујемо разне програме не би ли обележили све битне догађаје њене историје. Наше задужење јесте да ширимо делокруг Матице српске, увеличавамо њену постојаност појединачним доприносима, образовањем, трудећи се да је све више унапређујемо и чинећи ствари које ће постати њена нова историја, да би и они после нас имали на чему да граде.

Biljana Tipsarević

У оквиру манифестације Месец српске културе, у просторијама Амбасаде Србије у Будимпешти, Биљана Типсаревих представила је своју нову колекцију под насловом „Timeless Chic”. Ревизи су присуствовале даме из дипломатског кора, као и многа господа Будимпеште. Цела колекција је била елегантна, префињена и поседовала је сва обележја идеалне модне линије за савремену жену.

У жељи да ова јесен дамама свих година постане непоновљиво модно искуство, дизајнерка истиче уску, елегантну и сведену силуету, у којој преовладавају бордо и љубичасти тонови у савршеној размери с пастелним и нежно розе нијансама. Прави рај за жене верне класици представљају рафинирани, струкирани комади вешто искомбиновани у беж и црној боји. Модели су биле младе ученице Српске гимназије које су својим шармом употпуниле овај догађај. Поред дивне креаторке, њене гошће су биле младе дизајнерке накита које су донеле креације под називом „Adelya jewellery” и тиме употпуниле Биљанине хаљине. Хаљине су се смењивале, а многе званице уживале су у модној ревији. Манекенке су својим ходом очарале све званице које су уживале на овом прелепом дешавању. Грациозним црвеним тепихом је за крај прошетала дизајнерка и захвалила се свима који су присуствовали њеној безвременој креацији. Коктел, шампањац и мале посланице су се служиле на самом крају ревије, где су се многи фотографисали са Биљаном Типсаревих. Будимпешта је тог дана била најлепша модна престоница, а ревија је за многе била право уживање!

Ваша искрена, *Мадмоазел Н*

РЕВИЈА БИЉАНЕ ТИПСАРЕВИЋ

12

DANI SARAJEVA

Испричаћу ти тајну ...

„Зато је требало да им се доста приближим. То сам и урадио. Након годину дана постао сам један од њих. Пре тачно осам година, на овај дан изашао сам са њима да прославимо нашу велику зараду. Седели смо тамо, на оној клупици,“ руком је показао клупу недалеко од нас која се једва видела, јер су је гране сакривале. „Седели смо ту неко време, само смо седели и пили. Довољно су ми веровали да нису ни помишљали да сам то вече понео пиштољ са собом у намери да их убијем. Без обзира што сам попио доста, и даље сам био при свести. Онда је у једном тренутку један од њих угледао момка и девојку како стоје овде, баш где ми стојимо. Свађали су се нешто. Онда су ме ови “моји“ изазвали да им приђем, и да их опљачкам. Пошто им је то била последња жеља, послушао сам их. Приближавајући се пару, изгледало је да момак оставља девојку. Загледао сам се у девојку, имала је дугу таласасту косу, локне су јој падале преко рамена, била је отечена од плакања, али и таква, била је лепа попут анђела. Пришао сам им и онако из шале ставио руку на њено раме. Желео сам да их уплашим, и да побегну, да не буду ту док будем извршавао убиство, нису ми требали сведоци. Почео сам да се обраћам девојци која се упорно, али безуспешно борила да одврати поглед који је упорно вукао ка мом одвратном лицу. Приметивши да јој је непријатно, момак ме је одгурнуо, али нисам хтео да се померим. Она се сакрила иза њега. Покушао сам да јој приђем, али ме је онда он ударио. Ови када су видели то, дотрчали су и почели да га ударају, а да га не би убили морао сам да га онесвестим као и њу. Успео сам у томе. Момци су мислили да су мртви, окренули су леђа и кренули су назад ка клупици. Извукао сам пиштољ и пуцао. Погодио сам двојицу, код трећег сам се задржао када ми се једна рука спустила на чланак. То је била девојка коју сам онесвестио, замолила ме је тихим шаптом да не пуцам и да не будем монструм. Лагано је устала, али сам ипак испалио метак, нисам је послушао. Погледала је њеног момка мислећи да сам и њега убио.“ Флешбекови. „Почела је да виче, да зове упомоћ, није ми дала да је смирим, па сам побегао. Гризла ме је савест. Свако вече сам сањао њен лик, прогањао ме је у сновима. Као такав, човек у тим тренуцима имао сам 3 могућности : да се борим, да не чиним ништа, или да бежим. Ја сам изабрао да се борим, јер да нисам чинио ништа, не бих био овде где сам сад. Нисам знао шта да чиним са собом па сам отишао код пластичног хирурга, да променим изглед мислећи да ће ми то помоћи да се решим своје прошлости. Вече пре операције дошао сам овамо и закопао кутију са пиштољем и сликама. То је био последњи пут да сам био овде.

Операција је прошла успешно, као што се да видети. Вратио сам се на факс, почео сам да радим, упознао сам нове пријатеље. Живот је почео да ми иде на боље. Једног дана сам је срео. Срео сам ту девојку, и пришао јој. Није се уплашила као први пут, била је веома весела и требала јој је помоћ око неких докумената које је требало да извади за упис на факултет. Помогао сам јој. Неколико пута смо се случајно срели, уписала је факултет који је желела. Једног дана сам је позвао на кафу. И ту смо већ почели да се дружимо. Виђали смо се све чешће, нисмо пуно причали о прошлости, нисмо уопште. Знао да су јој остале трауме и да је ишла код психолога. Заљубио сам се у њу. Помогла ми је да заборавим

своју мрачну прошлост, иако никада није знала која је, и да је она део ње. Дугујем јој много тога, покушао сам да је замолим да се не везује за мене, али нисам успео. Заволели смо се и почели заједно да живимо.“ „Чекај, та девојка, то сам ја,“ изустила сам некако, а он је климнуо главом у знак потврђивања. Била сам у шоку, он се затим сагнуо и ставио рукавице. Погигао је камен, и извукао је кутијицу испод камена. Кутија је била од старог дрвета са дубоко урезаним шавовима, види се да је био ручни рад. Отворио је и извадио неколико слика, све их је пажљиво погледао и пружио ми је једну. Узела сам је и остала сам затечена. На слици је био човек са дубоко урезаним ожиљцима и опекотинама вишег степена на лицу, једно око му је било полуотворено. Да ми није испричао све ово, никада не бих рекла да је то он. Зинула сам од шока, изненађења, препаднутости, ни сама више не знам. Када сам скупила снагу, склонила сам поглед са слике и погледала на сат. Премијера само што није почела, „Хајде да кренемо, ишчекују те тамо,“ то је било једино што сам успела да изговорим. Климнуо је главом и кренуо за мном. Стигли смо на сам почетак, блицеви су севали са свих страна. Пре него што смо крочили на црвени тепих морали смо мало да обришемо ципеле од блата, највише због штампе, јер ово је гала догађај који се дешава једном у две године. Са широким осмесима смешкали смо се папарацима, понашајући се да она прича од малопре није ни била. Али изнутра ме је тиштило питање, „Зашто је ћутао све ово време?“

Премијера је била очаравајућа, одушевилла сам се. Сва срећа па ми је премијера скренула мало мисли. Не проговарајући једно са другим, отишли смо кући.

„Спаваћу на каучу. Видим да ти је потребан простор за размишљање. Ако хоћеш сутра можемо да разговарамо,“ рекао је то остављајући капут на чивилук и одлазећи у собу да узме ћебе и јастук. „Да, то би била добра идеја,“ изустила сам са кнедлом у грлу. Легли смо без поздрава, пољупца ... без речи. Затворила сам врата и легла, али нисам могла да заспим.

Звонио је аларм, и тргнуо ме је из сна. Нагло сам устала. Завртело ми се у глави, али та вртоглавица није дуго трајала. Ноћ је била дуга, требао ми је ваздух. Нисам могла да останем у стану. Обукла сам се и тихо отворила врата спаваће собе. Дневна соба је била празна, постељина је била склопљена. Осећала сам празнину у грудима. На сточићу поред кауча приметила сам папирић са поруком „Отишао сам до студија, ако будеш хтела дођи у ресторан „Најлепша ноћ“, тамо ћу те чекати у 19 сати. Волим те.“ Оставио ме је саму цео дан да размишљам. Скувала сам кафу, направила доручак и прелистала новине. У новинама сам видела нашу синоћну слику, иако нисам лепо испала могу рећи да смо блистали, али џабе када сам знала да то није искрен осмех. Оставила сам новине и изашла напоље. Цео дан сам провела шетајући се и не размишљајући. Било ми је чудно што ме није звао цео дан. Може се рећи да нисам навикла, јер нас двоје имамо обичај по пет пута на дан да се чујемо и увече када се вратимо кући понашамо се као да се нисмо видели годинама, толико се ужелимо један другог да то није нормално. А сад ме је тиштило друго питање „ДА ЛИ ДА МУ ОПРОСТИМ?!“

Мирис кафе...

Осећала је мирис дувана и тек скуване праве турске кафе, како се преплићу позивајућиви њу да се препусти малим гресима. Није одолела. Из торбе је извадила табакеру и хитрим покретом цигару ставила у муштиклу. Никада неће заборавити како дуги прсти са савршено налакираним црвеним ноктима, сасвим полако приносе цигарету нежним уснама. Попут вешто уиграних плесних корака, преплитали су се њени уздаси, гутљаји кафе повијање дима и поглед који лута, изгубљен, а опет не и уплашен. Учинило му се на трен да се тај поглед зауставио и на њему, био је превише изненађен да би се чак и насмејао, али је она заправо гледала мушицу која је након више минутног летења тамо-амо по маленом кафићу коначно слетела. Била је свесна да је тај, морала је признати привлачан странац посматра од како је села. Није јој било непријатно, нити јој је импоновало. Било јој јасним свеједно. Лагано је устала и кренула ка вратима. Била је нестварна. Хтео је да крене за њом, да је заустави, позове да остане и попије кафу са њим, или бар да сазна како се зобе, али пре него што је успео било шта да уради она је нестала. Желео је да је види, заправо желео је да је гледа сваки дан. Пленила је нечим што до сада никада није срео, одисала је шармом, инталигенцијом, стилем, није била одавде, видело се по њеном држању. Мислио је да је пијанисткиња, или можда балерина, уметница сигурно.

Сутрадан је као и увек отишао у мали кафић преко пута канцеларије у којој је радио током паузе за ручак. Није могао да верује када ју је видео, прелепа незнанка седела је за истим стлом за двоје до прозора. Чинило му се да чека неког. Сместио се на уобичајено место у самом дну локала. Ко-

нобар му је донео кафу, не питавши га шта жели. Није јој промакло ово и закључи да га овде сви знају. Био је угледан тредесетогодишњак, цењен у пословним круговима, проицљив, прорачунат, чак се и по физичком изгледу био би примећен у гомили других, али није имао ни пуно пријатеља ни породицу. Посао му је био све. Посао му је био све. Као де жа ву, сцене су се ређале једне за другом и тајанствена госпођица је опет нестала. Није ни знао колика је кукавица. Могао је бранити докторски рад као најмлађи докторант у историји факултета пред пуним амфитеатром, убиђивати клијенте да откупе пројекте милионских вредности и водити компанију са три континента, али када би само и помислио да јој приђе, сам је себи изгледао смешно. Како би он који поштenu везу није имао од средње школе, ако би се то у то доба тако могло назвати, могао да јој привуче пажњу. Годинама су кроз његов живот пролазиле жене, које би се ту задржале ноћ или пак две. Она није била таква, видело се одмах, а он се плашио припадања и контроле коју би нека жена могла да има над њим.

Дани су се ређали једни за другим, чинило се у недоглед, а сценарио се није мањао. Био је срећан, имао је о чему да размишља након напорних сати проведених у канцеларији, али схватао је да губи време, случајности које се дешавају сваког дана, једном ће престати.

Сутрадан након што је уморна и пошла ка вратима, он је већ био спреман да крене за њом. Сачекао је да изађе, а затим је хитрим покретима обукао капут, платио рачун, остављајући конобару позамашан бакшиш, и кренуо за њом. Хтео је да сазна више о њој, заправо хтео је да сазна било шта о њој. Зато је одлучио да је прати. Занимало га је где одлази после свакодневне, сада већ уигране представе. Приметила га је, приметла је још у кафићу како често гледа на сат, и нервозно лупка прстима по столу. Пустила га је да мисли да он води игру. Желела је да га упозна, некада би чак и маштала о њиховим дугим разговорима уз вечеру након напорног дана. Није разумела његово понашање, али она је пре свега била дама, дама која од мушкарца очекује да буде мушкарац. Стигла је до своје зграде, идаље је био тек неколико метара иза ње. Могао је да види дугме које је притиснула на интерфону. Знала је да је ту. Окренула се док су се смеђи увојци ношени благим повертарцем котрљали један за другим. Погледала га је право у очи и нежно му се осмехнула. Стао је скамењен, очаран дубином погледа тих смеђих очију. Отишла је оставаљајући га да стоји на улици. Анастасија Петрова...

Следећег дана пробудио се необично весео. Уместо суморног сивог одела које је сматрао прикладним за посао, обукао је тамне фармерке и црну ролку, и изашао из стана. На путу до града купио је дневну штампу и решио да цео да проведе у кафићу. Време неписаног договора за кафу се приближавало, али од ње није било ни трага. Сати су пролазили он је идаље чекао. Није се појавила.

НАСТАВИЋЕ СЕ...

Анастасија Топаловић 106

Мрачна шума

Једном давно бејаху два брата. Дориат и Ерегион. Дориат је био борбен и вешт са оружјем док је Ерегион био мудар и лукав. Њихов отац Дариус је био краљ Вандалине. Пре него што је њихов отац погинуо у лову, одредио је да Ерегион и Дориат владају Вандалином. Ерегион је био љубоморан на свог брата и хтео је да га убије. Дориат је био тешко рањен и касније протеран без разлога. Док је Ерегион владао најсевернијом земљом Вандалином, његов брат је живео и обучавао војску у Тамријелу, земљи испод Вандалине. Био је независни вазал са 1000 војника и малим замком. Уз помоћ краља Тамријела Алдуина успео је да заузме Вандалину. Ерегиона су заувек протерали. Ерегион је после тога живео на залеђеном језеру и проучавао црну магију. Дориат се оженио са Алдуиновом ћерком Ирилет, имали су тројицу синова: Гарена, Луцијуса и Јарвана. Сва тројица су били вешти борци...

Мрачна шума:

Целе недеље слушах крике из шуме. Сваке ноћи сањам Ерегионове љубичасте очи од црних кристала. Нешто зло се спрема, не знам колико ће још потрајати мир. Морам да нађем Ерегиона... Зора је.

– Феликсее!!!

– Да господару.

– Спреми људе за извиђање. Крећемо за два сата.

Док смо јахали кроз мрачну шуму, видели смо полуспаљено дрвеће и мртве животиње.

Угледали смо некога у црном оделу са капуљачом која је лебдела 20 метара изнад земље.

Када смо застали та особа је нестала и око нас су се одједном појавили џиновски пауци.

– Корњача! – викнуо сам.

Скупили смо се и пружали отпор до последњег човека. И сам сам се борио док нисам осетио топлоту у стомаку. Угледао сам црну оштрицу. Пробудио сам се лебдећи изнад плавкасте кугле. „Гледај како ми се људски род клања” зачух познат глас. То је био Ерегион, али не онај стари Ерегион. Сада га је обузела тама. „Овде ћеш остати вечно и гледаћеш како ти се лоза гаси”. Чим је то проговорио, нестало је у црној магли.

Убрзо после тога пала је Вандалина, па је пао Тамријел и обе земље су биле под вођством Ерегоина. Ерегионов господар је био Вел Коз, древно чудовиште, које је он призвао. Сви људи који су се скупили и пружали отпор, направили су град Арнор, који је сакривен у планини. Ерегион је правио демонску војску да искорени и пороби људски род.

(НАСТАВИТЕ СЕ...)

Димитрије Николић 96

Била једном два црва...

Ово је прича о два црва. Није ово прича о обичним црвима, како бисте помислили, оним који се користе за пецање, или се налазе у некој трулој јабуци. Не, ово је прича о два црва, слична твојим пријатељима, познаницима, теби, мени, да не знате да су црви у питању, помислили бисте да су људи.

Први црв је био заиста леп, леп колико може да буде један црв. Био је најјачи, најлепши, све су луделе за њим. Уистину не тако лепих манира, и није га красила нека бистроћа, али поред онаких особина то се дало занемарити.

Други је пак био нешто другачији. Крупнији, паметнији, џентлмен, али када би се удружио са првим, једина особина која би га тад красила јесте она прва. Два црва су били најбољи другови, када би видео једног, знао би да је одмах ту и онај други. Некад би се они дружили и са другим црвима, али су се ти чланови друштва превише брзо мењали да бисмо могли да се фокусирамо на неке одређене. Елем, као што рекох ова два црва су била нераздвојна. Помислили бисте сад из ове моје приче да се они никад нису свађали, али није тако. Пуно пута је овај други желео да напусти оног првог, јер ето наиђу они дани када он мисли да је бољи, или када му неко напуни ево, па помисли да не треба да буде у истом блату са њим. Тада би настале жучне расправе које би трајале и по месец дана, али црв не би био црв када се не би савио и попустио. После тога њихово пријатељство би било још јаче. Нису они били само пријатељи, већ браћа и кумови.

Једног сасвим обичног дана у сусрет два црва ишла је огромна зелена гусеница. Како је журила, случајно је ударила првог црва.

– Јел могуће да си ме сад ударила? упита бесно први црв

– Извините, али стварно журим, знате данас постајем лутка, а кроз неколико дана и лептир, стварно сам узбуђена због тога, и у толикој журби да просто не гледам куда идем.

– Па шта то нас брига. Је ли то разлог да шеташ околу као мува без главе, и да удараш мог друга? рече други црв

– Стварно извините није ми то била намера.

– Па немој да ти се поновило. Да не бисмо морали да интервенишемо, ајде сад иди!

Гусеница је само ућутала и отишла.

– Ма, ти видиш ли ти овај безобразлук? Него, хтео сам да те питам, а што ми не можемо да будемо лептири, мени је то скроз готивно, рече први црв.

— Ма ко каже да не можемо, можемо сигурно, рече други црв.

– Па, ајде онда шта ти радиш данас имаш ли неке обавезе?

– Немам ништа посебно, мислиш ли да данас постанемо лептири?

– Па, немам шта паметније да радим, што да не.

И тако су два црва одлучили да буду лептири. Тог дана су питали свакога како могу да за пар сати, пошто они немају на располагању пар дана, постану лептири? Већина су мислили да је у питању још једна у низу њихових несланих шала, па се нису ни трудили да одговоре. Неки су када би схватили да су ова двојица озбиљни, искоришћавали прилику да се добро насмеју. Продали су им антене и крила, све што им је било потребно да буду лептири. Али малер, они никако да полете, никако да постану прави лептири. Није им било јасно шта није у реду, па они су најјачи, најлепши, па што онда не могу да постану оно што желе. Тако су покушавали цело поподне, и ништа. На крају су се сложили да је то сигурно због доба године, и да ће покушати када дође јесен.

Јадни црви никада нису схватили, да црв никада не може да буде лептир, и да ће заувек остати оно што јесте, само један обичан бедан црв.

Ово је прича о два црва, да не знате да су црви у питању помисли бисте да су људи...

